



IDA BIANCA TODOR



1. Ce anume v-a determinat să deveniți asistent social?

Pentru mine, asistența socială este o vocație, nu doar un loc de muncă! Să devin asistent social a fost o întâmplare fericită. În timpul liceului de Chimie, aveam diverse activități extrașcolare, toate cu tematică psihologică sau de voluntariat social. Iar profesoara de psihologie a înființat un club de psihologie la care am participat fără să stau pe gânduri. Pot să spun că a fost dragoste la prima vedere, eram foarte implicată și mă simțeam împlinită. Acela a fost momentul în care m-am gândit să mă orientez spre un domeniu în care mă pot dedica oamenilor. A fost primul pas spre asistența socială.

2. Când ați luat decizia de a deveni asistent social?

Dintotdeauna am fost implicată în a ajuta, niciodată nu am stat pe margine să asist, ci am făcut tot posibilul să ajut pe oricine avea nevoie. Îndrumată de profesoara de psihologie din liceu, am fost sigură că pot mult mai mult, dacă îmbin teoria cu practica. Îmi plăcea să fac bine, dar aveam posibilitatea să și învăț cum să îl fac, cu profesionalism. Trebuia să cunosc sistemul și în perioada facultății am făcut voluntariat la aproape toate asociațiile care aveau colaborare cu facultatea de Sociologie și Psihologie, Secția Asistența socială din cadrul UVT.

Am simțit că mă regăsesc în cadrul protecției copilului când am interacționat la Centrul de Plasament din Timișoara. Îmi era atât de drag ceea ce făceam încât la fiecare sfârșit de săptămână, luam acasă copii abandonati, doar din dorința de a schimba ceva, de a le aduce alinare și iubire.

La absolvirea facultății, m-am angajat la Centrul de Plasament nr.1 din Timișoara și așa a început aventura în lumea asistenței sociale. Am avut colegi minunați, ne ajutam și ne sprijineam reciproc, exact ca într-o mare familie. Acei colegi sunt încă prezenți în viața mea, privată și profesională, împărtășim pasiunea pentru ceea ce facem și sunt mandră de fiecare dintre ei.

3. Ce înseamnă pentru dumneavoastră a fi asistent social?

Înseamnă o menire, înseamnă o schimbare, înseamnă acel profesionist care face diferența și a cărui misiune este de ajuta fără a discrimina, fără a judeca sau a condiționa ajutorul lui. Înseamnă profesionistul care este mereu la datorie, care constant învață și se perfecționează permanent, care nu întoarce spatele la nou, fiind capabil să se adapteze în cele mai dificile situații.

4. Ca asistent social aveți ocazia de a întâlni oameni cu povești de viață impresionante. Care a fost povestea care v-a marcat?

Lucrez în sprijinul persoanelor vârstnice de peste 13 ani, în urmă cu un an am deschis și cabinetul individual de asistență socială, la încurajarea colegilor și a identificării unei reale nevoi de specialiști în acest domeniu. Au fost foarte multe momente și povești de viață impresionante, dar și clipe de teamă în acești 13 ani în care am crezut că nu fac față. De nenumărate ori am plecat noaptea târziu de la birou, doar pentru a lăsa totul în ordine. Sunt convinsă că foarte mulți dintre noi facem acest lucru, din dorința de a ne împlini menirea. Sunt nenumărați oameni pe care i-am ajutat și care ne mulțumesc în fiecare zi a vieții lor, iar aceasta este cea mai mare mulțumire a unui asistent social. Acesta este motorul nostru. Nu se compară cu nimic să le vezi zâmbetul pe față, lacrimile de bucurie și sentimentul de siguranță pe care îl au în momentul în care ești în preajma lor. E răsplata muncii noastre.



5. Aveți un model de personalitate recunoscută la nivel național sau internațional care, deși nu este asistent social, prin acțiunile sale în folosul comunității, al omenirii, ar putea deveni oricând un exemplu pentru ceilalți?

Ambasadorul David Saranga, pe care am vrut să îl cunosc personal și am reușit, deoarece el este, din punctul meu de vedere, un model pentru noi toți, noi cei care vrem ca lucrurile să funcționeze, vrem să ajutăm și vrem schimbarea în bine!

6. Cum v-ați dori să fiți tratat dacă dumneavoastră ați fi în situația de a beneficia de sprijin din partea unui asistent social?

Aș vrea ca atunci când voi avea nevoie de serviciile unui asistent social, să întâlnesc o clonă de-a mea. Îmi respect munca și pe oamenii cu care interacționez și de aceea, în calitate de șef centru, insist ca toți cei cu care colaborez să se perfecționeze continuu, să empatizeze, să dea tot ceea ce e mai bun în ei și, nu în ultimul rând, să fie uniți.

7. Ce anume v-ați dori să se schimbe în acest domeniu?

Cred că lucrurile se pot schimba doar prin dăruire și implicare. Aș vrea să fim mai mult și mai des auziți de politicieni, mi-aș dori să existe mai multe fonduri alocate și serviciilor de asistență socială. Aș vrea să se organizeze mult mai multe programe naționale pentru perfecționarea continuă a specialiștilor din asistența socială și să se pună mai mult accent pe asistența socială în mediul rural.

8. Care e mesajul dumneavoastră pentru cei care urmează să devină asistenți sociali?

Să fie perseverenți, să nu abandoneze nava când dau de greu. Cred că nu trebuie să plecăm pe alte meleaguri în căutare de comori, comoara este și aici! Trebuie doar să o descoperiți! Să nu uite că meseria noastră este cu suișuri și coborâșuri iar sentimentul de neputință este unul cu care înveți să trăiești, dar pe care nu trebuie niciodată să îl lași să te doboare. Soluția o găsești doar atunci când apelezi la rețeaua de sprijin: medici, psihologi, psihiatrii, aparținători sau familiile beneficiarilor, polițiști, avocați, juriștii, etc. Fie ca aceste vremuri de restriște să ne găsească sănătoși, uniți și să avem puterea să depășim acest moment de cumpănă internațională.

Să fie pace în lume și înțelepciune!

9. Motto-ul dumneavoastră în activitatea de asistent social este.....

„Singuri putem face atât de puțin, dar împreună putem face atât de multe.”